

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

3 sönd. i påsktiden

”Den gode herden”

Hesekiel 34:23-31

Hebr. 13:20-21

Joh 10:11-16

Fårskötselns hade en stor betydelse i det gamla Israel. I GT kan vi läsa om flera viktiga personer som varit herdar, till exempel Jakob, Mose och David. Herden var en hederstitel som tillämpades bland annat på kungen.

Att vara herde innebar mycket ensligt arbete ute i ödemarken. På morgonen skulle han leda ut fåren ur fållan till olika betesmarker där det fanns gräs. Han skulle också leda dem till vattendrag där de skulle kunna dricka. Under dagens lopp måste han också vakta och beskydda fåren både mot rovdjur och mot rövare som var ute efter att stjäla fåren. Han måste alltså hela tiden vara beredd att gå till försvar, till sin hjälp hade han en käpp eller stenslunga. När det blev kväll så skulle han leda tillbaka fåren till fållan och om han vid inräkningen upptäcker att något får saknades så blir han tvungen att ge sig ut och leta efter det. Herden ansvarade för hela hjorden.

Herdens egenskaper var mycket viktiga, arbetet var hårt och krävande och fullt av faror. Han måste ha stor kännedom om terrängen, betesmarkerna och vattenställena måste ha hitta till. Den idealiske herden var stark, osjälvisk och hängiven. Kontrasten till denne är de dåliga herdarna som är svekfulla och tänker mer på sin egen säkerhet än fårens välgång.

Nu liknar Jesus sig själv vid den idealiske, den gode herden. Den som sätter fårens bästa i främsta rummet. Den som inte tänker på egen trygghet utan bara på fåren. Ja, Jesus går så långt så han säger sig ge sitt liv för fåren. För Jesus är alltså fårens liv det viktigaste än allt annat. Att ge sitt liv för någon annan är en kärlek som offrar allt. Kärleken till fåren går före allt annat.

Bilden av herden visar också vad sant ledarskap innebär. Att vara ledare är att tjäna och inte att härska. Det är att hellre offra sig själv än andra. De falska ledarna söker sitt eget bästa och sviker när det verkligen gäller.

Jesus tvingar inte sitt ledarskap på oss, vi väljer själva om vi vill följa honom. Men vill jag detta, vill jag bli ledd av Kristus? Utan herden blir fåren totalt hjälplösa, de hittar inte till vatten eller betesmarker, de blir värmlösa offer för rovdjuren. Lika fullständigt beroende är vi av Kristus.

Men att vara beroende av någon annan, är det inte det som människan av idag skyr allra mest. Det viktigaste idag är att kunna stå på egna ben, att vi är starka individualistiska människor.

Naturligtvis finns det ett osunt beroendeskap också. Man kan bli manipulerad och utnyttjad, och det kan behövas hjälp för att ta sig ut ur ett sådant förhållande. Men vårt beroende av den gode herden gör oss inte till marionetter utan främjar istället vår inre frihet. När vi erkänner att vi är beroende av honom så minskar inte vår frihet, tvärtom så ökar den.

Mognad handlar inte om att klara allt själv utan att inse att jag inte klarar allt. Mognad är motsatsen till barnets ”jag kan själv”. Vi behöver vägledning för att avgöra vad som är rätt

och fel. Vi kan inte själva välja mål och mening i våra liv. Är inte många människor idag, som får utan herde? Bristen på gemensamma mål splittrar samhället, alla drar åt olika håll.

Att låta sig ledas är att lyssna till Jesus röst. Fåren känner igen herden på rösten. Relationen mellan fåren och herden är ju ömsesidig. Herden känner fåren och ger sitt liv för dem. Fåren känner herden och lyssnar till hans röst. Genom att lyssna till Jesus så lever vi i gemenskap med honom. En gemenskap som är lika innerlig som mellan Fadern och Sonen.

Herden känner fåren, Jesus känner oss var och en, inte som kollektiv utan som individer. Han känner allt, min sorg och glädje, min oro och frid. Han känner vår längtan mer än vad vi kanske själva gör.

Men Jesus har också andra får som inte hör till den här fållan. Vi är inte de enda som tillhör Jesus, det finns många kyrkofamiljer och ingen kan göra mer anspråk på Jesus än någon annan även om vi är splittrade. Men det ska bli en hjord och en herde. För att det ska kunna bli en hjord så krävs det att vi samlas kring herden, utan en herde så splittras hjorden.

Att se kyrkan som en hjord är kanske inte så vanligt idag. Vi faller lätt in i en individualistisk syn även i det kristna livet. Men att vara en i hjorden handlar inte bara om att ha en relation till herden utan också till de andra fåren.

De första kristna, i urkyrkan, skulle inte förstå när vi talar om kristendom som en ideologi. Som om att bli kristen skulle handla om att anta vissa läror och värderingar. Att bli kristen, i urkyrkan, handlade uteslutande om att ta steget in i en gemenskap. Att vara kristen var att vara en del i denna gemenskap, att tro som gemenskapen och att följa samma herde som de andra. Med den synen blir privatkristendom en omöjlighet. Att sitta hemma och vara kristen för sig själv är rent definitionsmässigt otänkbart. För att vara kristen är ju att tillhöra en gemenskap och det kan man ju inte göra om man ställer sig utanför. Den som lämnar hjorden lämnar också herden.

Det är därför som den kyrkliga splittringen blir som mycket mera tragisk. Om kyrkans främsta kallelse är att bygga en gemenskap, en gemenskap mellan människor av olika åldrar, klasser och nationaliteter då blir ju desto mer sorgligt när vi inte klarar detta utan splittras i olika fraktioner. Då är det inte heller så konstigt att människor idag har svårt att ta kyrkan på allvar om vi inte kan visa upp gemenskap och enighet utan inbördes strider.

Det bästa sättet för oss kristna att enas är att sluta upp kring herden. När vi sätter Kristus i centrum när vi samlas runt honom för att följa honom, så gott var och en förmår, då uppstår också enighet, då kan vi till slut bli en hjord och en herde.